

—¿Está contenta?

—Jo... sí.

—Jo també. Aquest es el dia més ditxós de la meua vida.

—Lo mateix li dich. Sento una alegria, que....—

Després d'aquest *que*, venían uns punts suspensius que luego 's convertían en punt final, y la conversa quedava encallada, hasta que vinticinch passos més enllà la tornavan á rependre:

—¡Si sapigués, Mundeta, lo que m' ha costat declarar-me!....

—¡Ay! ¡Ja ho crech!.... ¡Fa una cosa aixó!....

—Sobre tot pel qui no s' hi ha trobat may....

—Qu' es lo que li passa á una servidora....

—Y á mí.... ¡Ay!....

—¡Ah!....—

Pero al arribar á la porta de l' escala de casa d' ella, la xicota volgué que las manifestacions de 'n Fidel se concretessin d' una manera clara y procurá sondejarli 'l pit.

—Bueno, ja hi som—va dir baixant lo pedris de l' entrada, mentres ell se quedava al carrer:—aquí es á casa.

—Ja ho sabia. L' he seguida set cops.... y mitj.

—¿Y mitj?—digué la Mundeta, posantse á riure.

—Si senyora. Un dia, á la mitat del camí vaig trobar al pare, y no vaig poguer seguir-la més.

—Lo que ara voldria dirli—y al pronunciar aquestes paraulas, la noya baixava 'ls ulls abuna gracia encisadora—es que... si vosté fos formal.

—¡Mundeta! ¡Y donchs! ¿Per quí m' ha pres?

—Vull dir que tot aixó que m' ha dit no sigui un *capritxo*, perque una.... es honrada, y després una.... fa un paper ridícul... y una....

—Visqui tranquila—exclamá en Fidel:—confíhi en mí. Tot lo que li he dit mentres ballavam l' americana, es veritat.

—De modo que 'l seu amor....

—Es un amor purament platónich....—

La Mundeta llensá una rialleta de satisfacció y apretá la má qu' en Fidel li allargava. Quedaren des-

prés en los dias y horas en que 's podrian veure, lo xicot desfilá carrer avall y la noya pujá escalas amunt, cantant y respirant alegría per tots quatre costats.

¡Un amor platónich!.... Era lo que precisament havia ella somiat tota sa vida: un amor platónich, molt platónich.... ¡Sas ilusions de cotillayre inexperta anavan á realisarse!....

—¡Quina sort!—pensava la Mundeta, mentres sa mare li obría la porta, ben lluny de sospitar que la xicota en lloch d' anar á passar la tarde á casa d' unas amigas, com deya, anava á cargolarlashi á *La Nueva Fraternidad*:—¡quina sort! Lo primer jove que se 'm declara, resultarme ja de la manera que jo 'l volia!.... ¡Amor platónich! ¡Quin festeig més agradable se 'm prepara!....—

Després de veures com qui diu de correguda durant alguns vespres de la senmana, los enamorats tornaren á passar la tarde del diumenje en la sala de ball.

Cada vegada que 'l piano 'n preludiava un, en Fidel allargava 'l bras á la Mundeta.

—¿Aném'hi?—li deya, ja tutejantla.

—¡Com vulguis!—responía ella, ab salameria.

Després de voltar, descansavan; després de descansar tornavan á ballar, y á entrada de fosch, en Fidel, reventat de tan fer anar las camas y séch de gola de tan moure la llengua, dava la senyal de marxa.

—Ja hem ballat prou, ¿veritat?

—També m' ho sembla.

—¿Surtím?

—¿Ahónt vols anar?

—Cap á casa teva, xano xano...

—¡Ah!—

Qualsevol que no hagués sigut en Fidel hauria percebut en aquest *jah!* un punt d' extranyesa bastant marcat; pero 'l tendre enamorat no reparava en menudencias y acompanyá tranquilament á la Mundeta fins al peu de la seva porta, amenisant lo camí ab las frasses de costum:

LAS HEROYCITATS DELS AMICHS DE MR. SHERMAN

(Fot. del nostre corresponçal)

BEJUCAL.—Establiment de Mr. Dousal, cremat per la partida de 'n Máximo Gomez.